

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **D. L.**, nar. ..., státní příslušnost Běloruská lidová republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupen: ASIM o.s. Asociace pro právní otázky imigrace, IČ 26555191, Karolínská 654/2, P.O.Box 23, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. OAM-224/DS-PR-P14-2014, **o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě,**

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. OAM-224/DS-PR-P14-2014, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 8. 7. 2014 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost o udělení ochrany byla ve vztahu k České republice nepřipustná podle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu, a dále bylo tímto rozhodnutím určeno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „nařízení č. 604/2013“), je Polská republika.

Žalobce ve své žalobě namítá především porušení ustanovení § 10a písm. b) a § 25 písm. i) zákona o azylu a čl. 19 odst. 2 nařízení č. 604/2013 a rovněž žalovanému vytýká nesprávné zjištění skutkových okolností.

Žalobce současně navrhl, aby jeho žalobě byl přiznán odkladný účinek. Tento návrh odůvodnil tím, že v případě jeho předání do Polska by mu mohla hrozit vážná újma spočívající v následném předání do Běloruska, kde mu hrozí uvěznění, mučení a ponižující zacházení, což osvědčuje odkazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 22. 4. 2014, č. j. KRPA-157915/ČJ-2014-00022, jež ke svému návrhu přiložil. K tomu dodává, že v daném případě sice nemá být vyhoštěn přímo do Běloruska, nicméně předání do Polska na základě nařízení č. 604/2013 povede k vyhoštění do Běloruska nepřímou, a to v důsledku následující řetězové deportace. S ohledem na toto tvrzení má žalobce za to, že opravný prostředek, kterým proti předání do jiného státu brojí, musí mít ze zákona odkladný účinek. Svůj názor opírá o čl. 3

Úmluvy a rovněž o judikaturu Evropského soudního dvora pro lidská práva, konkrétně pak o rozsudek *Diallo versus Česká republika* ze dne 23. 6. 2011, č. j. 20493/07. Dále uvádí, že přiznání odkladného účinku jeho žalobě nepoškodí žádnou jinou osobu a není ani nijak v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Naopak důležitý veřejný zájem na ochranu potenciálně ohrožených základních práv žalobce hovoří ve prospěch přiznání odkladného účinku žalobě, neboť bez přiznání odkladného účinku by mu fakticky bylo upřeno právo na soudní ochranu, protože v případě do Polska by pro něj případné vyhovující rozhodnutí soudu nemělo žádný význam, neboť z něj mimo území České republiky neplynou žádné důsledky.

Žalovaný ve svém vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 23. 7. 2014 sdělil, že s přiznáním odkladného účinku žalobě nesouhlasí, neboť neshledává naplnění zákonných důvodů. Domnívá se, že postupoval v souladu se zákonem a závazným právem EU, proto je přesvědčen, že podmínky pro přiznání odkladného účinku podané žalobě nejsou splněny, tudíž výkon ani jiné právní následky jeho rozhodnutí neznamenají pro žalobce jím namítanou nenahraditelnou újmu. Navíc případné vycestování žalobce nelze označit za nenahraditelnou újmu tím spíše, že se v jeho případě jedná o uplatnění bezprostředně závazného nařízení č. 604/2013.

Krajský soud v Praze posoudil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě takto:

Ustanovení § 32 odst. 2 zákona o azylu vylučuje přiznání odkladného účinku žalobě směřující proti rozhodnutí správního orgánu, jež bylo vydáno (jako v případě žalobkyně) podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Cílem paušálního vyloučení odkladného účinku pro tyto situace je redukovat případy zjevně účelových žádostí, kdy žadatelé neuvádějí žádné závažné skutečnosti, jež by mohly ovlivnit jejich hmotněprávní postavení oproti stavu v době podání dřívější žádosti.

Odkladný účinek tak může být soudem přiznán jen po posouzení konkrétního případu. Přiznání odkladného účinku je mimořádným zásahem činěným v průběhu přezkumného soudního řízení, jímž se pozastavují až do skončení tohoto řízení právní účinky napadeného pravomocného a vykonatelného rozhodnutí správního orgánu, na které je však třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku správní žalobě proto musí být vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy.

Podle ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Z výše citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákon pro případné přiznání odkladného účinku žalobě stanoví celkem tři předpoklady:

- 1) Výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu.
- 2) Tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.
- 3) Přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Tyto podmínky musejí být splněny kumulativně.

Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.]. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí, jak to musí činit při rozhodování ve věci samé (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů. Je proto třeba předně zdůraznit, že v řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nemůže soud jakkoliv předjímat rozhodnutí ve věci samé a hodnotit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu.

Jak vyplývá z obsahu návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, žalobce spatřuje újmu právě v předání své osoby do Polska, neboť je přesvědčen, že odsud bude vyhoštěn do země svého původu, kde mu hrozí uvěznění, mučení a ponižující zacházení. Újmu spatřuje rovněž v tom, že mimo území České republiky mu bude upřeno uplatňovat práva v soudním řízení, které zde probíhá. Soud se však s těmito argumenty neztotožnil.

Především není zřejmé, z čeho žalobce vyvozuje, že v případě předání do Polska bude následně vyhoštěn do Běloruska. Tvzení o tom, že Polsko běloruské žadatele o udělení mezinárodní ochrany vydává zpět do země původu, žalobce nijak nedokládá. Z žalobcem předloženého závazného stanoviska Ministerstva vnitra sice vyplývá, že v Bělorusku dochází k porušování lidských práv, nicméně o praxi polských orgánů v řízeních o udělení mezinárodní ochrany zde není žádná zmínka. Soud proto nepovažuje tvrzení ohledně následného vyhoštění z Polska v důsledku „řetězové deportace“ za dostatečně osvědčenou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí navíc vyplývá (str. 2-3.), že žalobce již jednou dobrovolně vycestoval do země svého původu poté, co neuspěl s žádostí o mezinárodní ochranu na Islandu, jehož orgány rovněž rozhodly o předání žalobce do Polska na základě nařízení č. 604/2013 (žalobce přitom ve své žalobě svůj návrat z Islandu do Běloruska nezpochybnil a naopak předkládá důkazy o svém pobytu v Bělorusku). S ohledem na tuto skutečnost lze argumentaci týkající se obavy z následného vyhoštění z Polska do Běloruska považovat za ryze účelovou.

Stejně tak je třeba odmítnout námitku týkající se obavy, že v případě předání do Polska by pro žalobce nemělo případné pozitivní rozhodnutí soudu ve věci samé žádný význam. Zahájené soudní řízení totiž může pokračovat i během pobytu žalobce v zahraničí, budou-li splněny podmínky k jeho vedení. V případě, že by později zdejší soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil, uplatnil by se postup vyplývající z ustanovení čl. 29 odst. 3 nařízení č. 604/2013, které uvádí, že pokud je rozhodnutí o přemístění v rámci odvolacího nebo přezkumného řízení zrušeno poté, co bylo přemístění provedeno, přijme členský stát, který přemístění provedl, tuto osobu bezodkladně zpět. S ohledem na dikci výše zmíněného

ustanovení, jež zavazuje členské státy vzájemně respektovat výsledky soudních řízení v azylových věcech, nemůže žalobcova argumentace obstát.

Jelikož právní následky napadeného rozhodnutí nemohou žalobci přivodit újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., soud již nezkoumal splnění dalších podmínek a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby zamítl.

Od povinnosti zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku je žalobce v souladu s ustanovením § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, osvobozen.

Poučení: Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

V Praze dne 6. srpna 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová